

Ο Ν Ο Υ Μ Α Σ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ -
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ένας λαός, θνήσκει αιμα
δαίτη πόνος, δὲ τραβᾷ τὴν
ἀλήθεια — ΕΣΚΑΡΣΕ.

Κάθε γλώσσα ἔχει τοὺς φυ-
σικούς της κανόνες.
ΒΗΛΑΡΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Η'.

ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ 3 ΤΟΥ ΓΕΝΝΑΡΙΟΥ 1910

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΖΗΝΩΝΗΣ ΑΡΙΘ. 2

ΑΡΙΘΜΟΣ 373

Από τὸ σημερινὸ τὸ φύλλο ὁ
«ΝΟΥΜΑΣ» θὰ πουλιέται στὰ
κioskia **ΕΙΚΟΣΙ ΔΕΦΤΑ**. Ἡ
συνδρομὴ του εἶναι

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κρήτη
10 δρ.

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸν **12 1)2**
φρ. χρ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- PIERRE BAUDRY. Α Coctis Palamas.
- Η. Σ. ΔΕΛΤΑ. Γράμμα στὸ Νουμά.
- ΑΡΙΣΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ. Φυλλάδες τοῦ Γερο-
δύμου (συνέχεια).
- ΙΩΑΝ. Σαμιοθράκη (συνέχεια).
- ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ Ἐπὶ τῆς «Φλογέρας τοῦ Βα-
σιλιά».
- ΕΝΑΣ ΠΑΛΙΟΣ. Τὰ Σαβανοῦρα τοῦ «Νουμά».
- ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ. Ἐπὶ τῆς «Φλογέρας».
- ΑΥΔΟΣ ΠΟΔΑΡΙΘΟΥ. Ἐπὶ τῆς «Φλογέρας» ἐνὸς συνέδριου στὸ
Βελιγράδι.
- ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ. Ὁ ἔκτονος τοῦ ποιητῆ.
- ΠΕΤΡΟΣ ΨΗΛΟΡΕΙΤΗΣ. Σποκιμένες ψυχῆς (συνέ-
χεια).
- ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ—Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜ-
ΜΑΤΟΣΗΜΟ.
- ΕΙΚΟΝΕΣ Karl Krumbacher—Σπηλιός Πασιγιάννης.

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Ὁ κ. Ἀλέξ. Πάλλης ἔστειλε στὴν ἀδερφή του
Κρουμπάχερ τὸ ἀκόλουθο γράμμα :

Λίδερπουλ, 16 τοῦ Δεκεμβρίου 1909

Εὐγενικὰ Κυρία,

Μὲ βαθιὰ λύπη ἄκουσα τὸ θάνατο τοῦ ἀ-
γαπημένου ἀδερφοῦ σας καθ. Krumbacher,
ποῦ πολὺ τὸν ἐχτιμοῦσα κι' ὡς ἐπιστήμονα κι'
ὡς φίλο.

Ἔταν ἄντρας μ' εὐγενικὸ χαρακτήρα, ἀ-
κούραστος ἐργάτης καὶ πολῦτιμος κι' ἀληθινὸς
φιλέλληνας. Πάντα θὰ λυπάμαι καὶ θὰ ντρέ-
πουμαι γιὰ τὶς στερεγὲς μέρες τῆς ζωῆς του
τὸν πικρὰνε μ' ἔλεεινὸ καὶ συκοφαντικὸ
τρόπο μερικοὶ ὄχι καλοαναθρεμένοι συμπα-
τριῶτες μου.

Ἐκφράζοντας, κυρία μου, σὲ λόγον σας
καὶ στὸν κ. ἀδερφοῦ σας τὰ βαθιὰ μου καὶ εἰ-
λικρινὰ συλλυπητήρια, μένω μὲ μεγάλη ὑπόληψη

ἀφοσιωμένος

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

KARL KRUMBACHER

ΑΠΟ ΤΗ 'ΦΛΟΓΕΡΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ,

Κ' εἶδαν τὴ Θήβα ἀνάμεσα στὴ Βοιωτία, κι ἀπάνου
στὰρχαῖο τὸ Κάστρο· τῶχτις μαγεύτρα μιὰ ὁμομία,
Λύρα, ἐσύ, δυνατώτερη κι ἀπὸ Κυκλώπων χέρια.
Κοντὰ στὸν ποταμὸ Ἰσμηνὸ τὴν εἶδαν τὴ Θήβα
περίφημη κι ἀπ' τὰ κακὰ ποῦ ἀλύπητα σοριάσαν
ἀπάνου της κι ἀπανωτὰ, τὴνα πὺ μαῦρο ἀπ' τᾶλλο,
πολέμαρχοι ἑλοδορεντές, ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ Σύλλας,
καὶ Μακεδόνες καὶ Ρωμαῖοι καὶ Ὀἶνοι καὶ Γότθοι
καὶ ἄλλοι,

τᾶλόγατα τοῦ Ἀλάριχου, τοῦ Βούργαρου τὰ πόδια.
Τὴ Θήβα εἶδαν περίφημη κι ἀπ' τὰ παιδιὰ της τῶρα
ποῦ τὶς πορφῦρες ἀκριβὲς δὲν τὶς δουλεύουν τῶρα
μὲ τῶν πολέμων τὰ αἵματα, ποῦ τὶς πορφῦρες τῶρα
δουλεύουν πολυγύρετες μὲ τὰπαλὰ μετᾶξια.

Μὰ ἡ Θήβα τότε ξέχασε μεγάλο στοὺς μεγάλους
τὸν κύκνο της καὶ ταπεινὴ τὰ ταπεινὰ γυρεύει
καὶ τᾶπλαστα καινούρια της τραγοῦδια τὰ ταιριάζει
μὲ τᾶργαλειοῦ της τὸ ρυθμὸ, δουλεύτρα χερσοχέρα.
Καὶ εἶδαν τὴ Θήβα. Καὶ καθὼς κοντόφωτα εἶχαν
μάτια

ποῦ τᾶκανε καὶ σπάρζαν τοῦ βασιλιᾶ τους κι ὁ ἴσκιος,
καὶ καθὼς εἶχαν καὶ ταῦτιὰ βαριά, βάρβαροι πάντα,
μόνο γὰκοῦν τοῦ βούκινου τοὺς ἴχους γυμνασμένα,
καὶ τᾶγρια τῶν πολέμαρχων προστάματα, δοσμένα
σ' ἄμοιαστες γλώσσες, ἀπὸ δῶ φεγμένες κι ἀπὸ κείθε,

δὲν εἶδαν, μηδὲ ἀκούσανε τὸ φάντασμα τὸ μέγα
τ' Ἀσκραίου τοῦ γάλη τοῦ γυροῦ χονγιάζοντας τὴ
βράδια

κατὰ τῆς Δίρκης τὰ νερά καὶ τὰ πικρὰ ἀνταμώνει
δάκρυα μὲ τὶς μουρμουριτὲς ἀηγὲς καὶ τὶς θολώνει,
καὶ κλαίει τὴ Θήβα θλιβερὰ γιὰ τὴν κρατὴ τὴ χέρη
μὲ τοῖρινά καὶ χερσινὰ καὶ ταῦριανὰ νὰ ξέρη

ὁ διαλεχτὸς ὁ ἀκριβοῦς τοῦ τραγοῦδιου, καὶ κλαίει
μαζὶ τῆς ζήσης τὰ δεινὰ, τὸν ξεπεσμό τοῦ ἀνθρώπου
καὶ τῆς γυναικὸς τὴν φρενιὰ καὶ τῆς δουλειᾶς τὴν

πίκρα,
κ' ἔσπερα καὶ τὴν ἀγρᾶστη τὴν ἀπορία τῆς Φύσης,
τῆς λάμας, ποῦ εἶν' ἀπὸ λιμοῦς καὶ λοιμικὲς καὶ

μύριες
καὶ κλαίει ἀμάχες καὶ σκληριές καὶ σπυροῦς καὶ ἀλλέ-
θρας

μύριε κατὰ τοῦ τόπου τῆς καὶ τῆς Ἑλλάδας ὅλης
ποῦ σὸν τὸ χιόνι στὸ Χεῖμα καὶ τὸν ἀπάνου στὸ ἄλλο
πᾶρτων, καὶ σῆμας

ἄλλοτρες κλήρες καὶ φρενὲς ἀπὸ βορρᾶ ἀπὸ δύση.
Καὶ κλαίει τὴν πὸ κακὴ σκληριὰ καὶ τὸ χαμὸ τὸ μέγα
ποῦ εἶναι γραφίω, γλήρος ἀργὰ, νὰ φέρη ἀπ' τῆς
Ἰσθμίας

τὰ τρισβαθὰ... Καὶ νά! καὶ νά! τὴν ὄρα τοῦτῃ ἀν-
χίζει

καὶ πολεμᾷ νὰ ξαπλωθῆ σὰ νύχτα ποῦ τὴν ἔχει
ξαπολιτὴ μιὰ κόλαση, καὶ πρωτοξεμνιτίζει
στὰρμένια ἀκροσύνουρα, τοῦ Πέρον κληρονομίως,
ἔσπερα ἀπ' τὸ Σαρρακηνὸ, νὰ τον,κατάρω! ὁ Τοῦρκος!

Εἶναι οἱ πηγὲς πολύγροντες κ' εἶναι τὰ κεφαλάρια
κι ἀστέρωντα κι ἀσῆγητα μὲ τὸ μουρμούρισμά τους.
Καὶ τὶς μουριές ποτίζουνε κι ἀπ' τὶς λιτὲς περγᾶνε
καὶ γοργοπαιγνιδίζουνε μὲ τὰ μακρὰ μαλλιά τους
δοο νὰ πάνε στοὺς βυθούς τῆς Δίρκης νὰ χυθοῦνε.
θυμώνοντάς τῆν, πλαστουργὲς ἀηγὲς, καὶ κεφαλάρια.

Δίρκη, χαρὰ σου! ἂν ἄλλαξες τᾶρχοντικὸ δρομὰ σου
καὶ κρᾶξσαι Πλακιώτισσα, κ' ἐγὼ ἡ φλογέρα ἡ ξένη
σὲ λέω κ' ἐγὼ Πλακιώτισσα τραχιά, κι ὠριοστολίζω
μὲ τοῦ ρυθμοῦ τὴ δύναμη καὶ μὲ τὴ μουσικὴ μου
τὸ νιὸ σου τῶνομα κι ἀγάμια ἀγάμια τὸ ἐτοιμάζω
γιὰ τὰ καινούρια ριζικά ποῦ θὰ ἴθουνε νὰ σ' εἴρουν,
κ' ἐσὲ κ' ἐμᾶς δαῦχουμε μὲ σένα μιὰ πατριδα.

Ἔτσι γυμνὸς κι ἀστόλιστος τοὺς τοίχους μᾶς κα-
λύβας,

ἄσπροι κι ἂν εἶν' ἡ ἀπὸ καπνὰ κι ἂν εἶναι μαυρισμένοι,
γνοιασμένα μ' ἀγριολούλουδα στολίζει κάποιον χέρι
γιὰ κάποιον ταῖρι νιόνυφων ποῦ ἐκεῖ θὰ ξεφυχίσση.

